

ת"פ 19385/10/14 - מדינת ישראל נגד סעיד לדאדוה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19385-10-14 מדינת ישראל נ' לדאדוה(עציר)
בפני כב' השופט שמואל הרבסט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סעיד לדאדוה (עציר)

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

כנטען בכתב האישום המתוקן בשלישית, ביום 7.10.14, נכנס הנאשם שהינו תושב הכפר מזרעא א-קב אשר ביהודה ושומרון, לשטחה של מדינת ישראל דרך מחסום קלנדיא, ללא שהוא מחזיק בהיתר כדין ונסע משם לירושלים.

ביום 8.10.14, ערב חג הסוכות תשע"ה, החלה בשעות הבוקר התפרעות בשערי הר הבית אשר במהלכה התגודדו עשרות צעירים, חלקם רעולי פנים, בשערי ההר, והחלו ליידות אבנים ולירות זיקוקים אל עבר כוחות המשטרה שפרצו למקום.

שוטר יס"מ אולג וסקוביץ (להלן: "אולג") שהיה במקום הבחין בנאשם צועד לכיוונו וסימן לו בתנועות ידיים כי עליו להתרחק.

כאשר פנה הנאשם ללכת, הבחין השטר אולג כי הנאשם אוחז בידו באבן, והזהיר את השוטרים שהיו במקום מפניו.

הנאשם הוסיף והתקדם לעבר השוטרים כאשר ידו הימנית בכיס מכנסיו הימני הקדמי.

השוטר אברהם קיברית (להלן: "קיברית") ניגש את הנאשם ושאלו בדבר תכולת כיס מכנסיו. בתגובה, שלף הנאשם את האבן וניסה להטיחה בפני קיברית, שתפס בידו של הנאשם והשמיט את האבן מידו.

לנוכח אלו, הואשם הנאשם בעבירות של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות וכניסה לישראל שלא כדין, על פי סעיף 1274(1) ו-2(2) יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, וכן סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952.

תשובת הנאשם

הנאשם בתשובתו לאישום גורס, כי המשטרה אפשרה את כניסתו למסגד שעל הר הבית ואף הוא עבר בדיקה טרם כניסתו לשם.

לדבריו, הוא לא החזיק אבן ולא ניסה לתקוף את השוטר באבן.

ראיות המאשימה

ת/1 - הודעתו של הנאשם מיום 8.10.14

בהודעה זו מספר הנאשם כי נכנס לישראל, מאחר והיה קיים באותה העת היתר כניסה גורף לישראל למתפללים בני חמישים ומעלה (עמ' 2 ש' 6-20).

לדבריו, לאחר שהגיע להר הבית לא השתתף בכל התפרעות, ולאחר שהחלה ההתפרעות ונורו רימוני הלם, הוא נתפס על ידי שוטרים שהיו במקום (עמ' 3 ש' 43-46).

הנאשם גורס כי השוטרים העלילו עליו עלילה שקרית, ולדבריו "**הם ממציאים על אנשים...**" (עמ' 3 ש' 47-59).

ת/2 - תעודת עובד ציבור מטעמו של משרד הפנים שנחתם בידי מר איתן שבתאי.

ת/3 - תעודת עובד ציבור מטעמו של המנהל האזרחי באיו"ש שנחתמה בידי סג"מ דניאל ביטון.

על פי תעודות אלו, הנאשם לא החזיק, בזמנים הרלבנטיים, באישור כניסה לישראל, הן מטעמו של משרד הפנים, והן מטעם המינהל האזרחי.

עדי המאשימה

השוטר אברהם קיבריט

השוטר קיבריט סיפר בעדותו כי במהלך פעילות שעניינה השלטת הסדר בהר הבית, צעק לו השוטר אולג "**תיזהר תיזהר יש בחור מאחוריך עם אבן**" (עמ' 2 ש' 24-26).

השוטר קיבריט ניגש אל אדם מבוגר שהיה במקום, והבחין ב"**בחור מבוגר**" נושא "**משהו בולט**" בכיסו (עמ' 2 ש' 26-28).

קיבריט ניגש אל אותו אדם, הוא הנאשם דנן, ושאל אותו לתכולת כיסו, ואז "**איך שהוא שמע את השאלה הוא הוציא אבן ובא לזרוק, ישר שמתי את יד ימין שלי על היד שלו...הורדנו אותו לרצפה וכנראה הוא קיבל מכה מהאבנים והוא התחיל לדמם...**" (עמ' 2 ש' 29 - עמ' 3 ש' 8).

בעת חקירתו הנגדית, הבהיר קיבריט את שאירע באמצעות שאלותיו הדקדקניות של הסניגור:

ש. הוא לא הראה התנהגות חריגה עד שהתקרבת וראית שיש בליטה, שאלת מה קורה ואז הוא שולף משהו מהיד ותפסת לו את היד?

ת. נכון. ברגע שהיד יצאה מהכיס אני רואה את האבן ואז הוא כבר הרים אותה.

...

ש. אתה בתחילת החקירה שלך אמרת שהוא הרים את ידו לגובה הפנים עם אגרוף קפוצה ועכשיו בהדגמה זה היה קרוב לכיס בגובה המותן.

ת. אני אגיד בדיוק איך שזה היה. הוא מוציא את היד מהכיס, מוציא את האבן, עד שהיא יוצאת הוא מתחיל להרים אותה, אני מזהה את האבן איך שהיא יצאה מהכיס ומתחילה תנועה של היד לעברי ואז אני בולם אותה.

ש. למעשה אתה בלמת אותו כשזה בגובה המותניים?

ת. אני בלמתי אותו בגובה שבין המותן לכתף.

ש. לא הייתה תנועה באוויר למעלה?

ת. האבן לא הורמה לגובה של מעל הראש. לכל היותר לגובה הכתף (מדגים).

ש. כשדיברת איתו הוא לא ענה לך?

ת. ברגע שאני התקרבתי אליו כדי לראות אותו ממש טוב, זה היה מרחק כמטר שהתחלתי לדבר איתו, אני שואל אותו מה יש לו בכיס, הוא לא חשב פעמיים הוציא את האבן מהכיס ואני מיד תפסתי לו את היד ברגע שהיד הייתה בגובה המותניים כשהאבן בידו.

(עמ' 9 ש' 26 - עמ' 10 ש' 5 - הדגשים שלי- ש.ה.)

השוטר לירון דייביס

השוטר דייביס שימש כמפקד הכוח אותה העת על הר הבית.

לדבריו, הוא הבחין בקיביריט הנע כלפי אדם מבוגר שהיה בשטח, לאחר ששמע צעקות לפיהם ישנו אדם המחזיק אבן (עמ' 17 ש' 23-30).

לאחר מכן, הוא זיהה כי אותו אדם החזיק את ידו בכיסו וכיסו תפוח ומלא (עמ' 18 ש' 6-8).

דייביס מספר כי "אני ראיתי אותו מוציא את האבן מהכיס, ולכיוון הראש של אברהם...אבי לא הסתיר לי את ההתרחשות, אני ראיתי אותו מוציא את האבן מהכיס..." (עמ' 18 ש' 16-20 וכן עמ' 20 ש' 4-6).

השוטר אולג וסקביץ

השוטר אולג העיד לפניי כי בעת פינוי רחבת הר הבית, הבחין באדם מבוגר העולה במדרגות בין המפלס התחתון למפלס העליון, ניגש אליו והחווה לו את כיוון ההליכה הנדרש.

לאחר מכן, הוא מתאר את הדברים בלשונו:

"לאחר שהוא יצא מהמכולה הוא הלך עם היד בתוך הכיס. לא ידעתי מה יש לו אולי סכין. צעקתי לשוטרים למטה, לקיברית, שהיה הכי קרוב שהיה לבן אדם הזה אבן ביד ועכשיו האבן שלו בכיס ושיראה מה איתו. שמעתי את השוטר צועק שיוציא את יד מהכיס. ראיתי הרמה של היד, יד ימין מונפת לכיוון ראשו של קיברית, לעבר גובה פניו של קיברית (מדגים יד ימין בתנועת תנופה לכיוון גובה הראש בטווח אפס). באותה שנייה ניתקתי והתחלתי להגיע לכיוון כשהגעתי הוא היה כבר עצור.

...

איך שהוא הסתובב ללכת זיהיתי ביד ימין אבן, אבן בבירור, היד לא נסגרה. אמרתי בבירור שהוא הולך לזרוק אותה עלינו. אמרתי לשוטר אחד שישמור, השגחתי עליו, המרחק בינינו כשזיהיתי את האבן היה בערך 5-10 מטר. אני הייתי עוד במפלס העליון והוא התחיל ללכת, שמרתי איתו על קשר עין. הצוות כבר עבר אותו ואמרתי שאודיע להם כדי שלא יזרוק את האבן. היה ניתוק בשדה ראייה ביני לבינו אולי שלוש או ארבע שניות, הוא הלך ולא רץ..."

(עמ' 24 ש' 13-31)

לדבריו האבן הייתה "בגודל של תפוח או תפוז...בצורה מעוגלת" (עמ' 28 ש' 21).

מר שבתאי איתן - נציג משרד הפנים

מר איתן סיפר בעדותו את המובן מאליו, לפיו בדיקות קיומם או היעדרם של היתרי כניסה לישראל נבדקים באמצעות מאגר מידע ממוחשב.

תעודת עובד הציבור שהוגשה מטעמו, ולפיה לא החזיק הנאשם באישור כניסה לישראל הופקה בדרך זו.

סג"מ דניאל ביטון - נציג המנהל האזרחי

סג"מ ביטון סיפר אף הוא במהלך עדותו, כי הבדיקה נעשית במאגר הממוחשב של המינהל האזרחי.

תעודת עובד הציבור שהוגשה מטעמו, ולפיה לא החזיק הנאשם באישור כניסה לישראל הופקה בדרך זו.

סג"מ ביטון ציין, כי לעיתים אין סנכרון מלא בין ההוראה היוצאת למחסומי צה"ל הפזורים בשטחי הגדה להיתר או לאסור יציאה לבין מועד ההזנה במחשב המינהל האזרחי, תוך שהוא מדגים את דבריו במקרה העוסק, דרך משל, בחולה הנזקק לטיפול רפואי דחוף, אשר ההיתר האופרטיבי ליציאה יינתן תוך פרק זמן קצר, אולם ההזנה במחשב תתרחש

בשלב מאוחר יותר (עמ' 24 ש' 4-1).

ראיות ההגנה

1/ - הודעת השוטר אברהם קיברט מיום 8.10.14

2/ - דו"ח פעולה השוטר אברהם קיברט מיום 8.10.14

3/ - שרטוט שערך השוטר לירון דייביס במהלך הדין

4/ - הודעת השוטר לירון דייביס מיום 8.10.14

5/ - שרטוט שערך השוטר אולג וסקביץ במהלך הדין

6/ - הודעת השוטר אולג וסקביץ מיום 8.10.14

עדות הנאשם

חקירתו של הנאשם במשטרה שימשה כעדות ראשית.

בחקירתו הוא ציין, כי אותו היום החיילות במחסום שוחחו ביניהם ולא בדקו אותו בעת מעברו במחסום מאחר והבינו כי הוא מבוגר, ועל כן לא ביקשו ממנו תעודת זהות.

לדבריו, לאחר שהגיע להר הבית, התפלל ונשאר ללון במסגד. בבוקר, הבחין כי המשטרה תקפה (כך לדבריו) את הנוכחים כדי לפנות את המקום עבור ה"מתנחלים" (כך לדבריו - עמ' 32-33 לפרוטוקול).

לדבריו, השוטרים שיקרו בכל דבריהם, והם חברו יחדיו על מנת להעיד נגדו (עמ' 34 ש' 11-17).

דין והכרעה

תקיפת השוטר

ראשית אומר, כי עדויותיהם של השוטרים וסקביץ, דייביס וקיברט מהימנות בעיני, ואני רוחש אמון לנאמר מפיהם בשל היותם מפורטות ומשולבות זו בזו, קוהורנטיות ונטולות אינטרס, כפי שיפורט להלן.

התרשמתי, כי מדובר בשוטרים המבצעים את תפקידם ברצינות הראוייה, ואין להם עניין להעצים או לבדות פרטים או אירועים שלא היו ולא נבראו. כך עולה מבחינת גרסאותיהם, וכך עולה מאותות האמת שעלו מעדויותיהם. השוטרים העידו בבטחה ולא הססו לומר שלא ראו חלק מהאירוע (אולג וסקביץ), או כי אינם זוכרים חלק כזה או אחר של ההתרחשויות (לירון דייביס).

גרסאותיהם עמדו במבחן של חקירות נגדיות ארוכות וממצות, אך לא נמצאו בהן בקיעים משמעותיים.

מדובר בשוטרים מקצועיים המכירים את מתחם הר הבית היטב, ופועלים כצוות אורגני מזה כשנה.

הם מתארים באופן דומה אך לא זהה את האירוע המתואר בכתב האישום, כאשר בשל זוויות ראייה שונות, קיימים שינויים לא משמעותיים בתיאורים שמסרו אודות התקרית המתוארת בכתב האישום.

הצד השווה שבגרסאותיהם הוא, כי הנאשם החזיק בכיסו חפץ שגודלו מותאם לכף ידו של אדם, וכי עם התקרבותו של קיבריט ופנייתו לנאשם, הוציא הנאשם את החפץ והניפו לעבר קיבריט ב"מגמת תקיפה" ולא ב"מגמת ריקון כיסים", היינו מתוך מטרה לחבוט בקיבריט ולהתקיפו.

עיינתי בתרשימים נ/3 ו- 5/נ ששורטטו על ידי השוטר דייביס והשוטר וסקביץ.

לטעמו של בא כוח הנאשם לוקים שרטוטים אלו בחוסר דיוק ובחוסר התאמה ויש בהם כדי להראות כי השוטרים היכו את הנאשם ללא כל התגרות מכוונת מצידו, כפי שיפורט להלן.

עיינתי בשרטוטים אלו, ואיני מוצא כל טעם בטענות אלו.

בשני השרטוטים ניתן לראות את מקום תפיסתו של הנאשם הנמצא בין המדרגות לשער. מיקומו של השוטר קיבריט אף הוא דומה בשני השרטוטים - מזרחית לנאשם ובתנועה רציפה אליו.

מיקומו של השוטר אולג אף הוא מתיישב עם גרסאותיהם של השוטרים האחרים, בהיותו מנותק מהשוטרים וסקביץ וקיבריט ונמצא מערבית אליהם.

אכן, כיוון הליכתו של הנאשם אינו זהה בשני השרטוטים, אך הוא דומה, ודי בכך.

בשרטוט נ/3 נראה כי הליכתו היא לכיוון **צפון מזרח**, ואילו על פי נ/5 כיוון ההליכה הוא **למזרח**. אין מדובר בשרטוט מדויק, אלא בסקיצה הנועדה להמחיש כיוונים ומגמות בזירת האירוע, וזה כך אכן נעשה.

הסניגור אף הפנה לאי דיוקים בעניין גובהה של ידו של הנאשם שהונפה לעברו של השוטר **קיבריט** עם האבן בתוכה.

הסניגור המלומד מכוון לשלושה גבהים שונים שתוארו על ידי העדים- גובה המתניים (תחילתה של עדות השוטר **קיבריט**), בין המתניים לכתף (סופה של עדותו של השוטר **קיבריט**), גובה הכתף (עדותו של **דייביס**) וגובה הכתף עם הנפה מעל הראש לכיוון ראשו של קיבריט (עדותו של **וסקביץ**).

איני רואה כי שינויים אלו משמעותיים וחשובים. שלושת השוטרים הללו מוצבים היו בשלוש נקודות שונות, אך קרובות אחת לשנייה בהר הבית. שלוש נקודות אלו מניבות שלוש זוויות ראייה שונות, המצויות אף בשלוש רמות גובה שונות. מצב נתונים שכזה, מביא לבטח לגרסאות שונות, אך החוט החורז שביניהן הוא כוונתו ההתקפית של הנאשם, בעצם הנפת ידו עם האבן כלפי קיבריט.

גרסתו החלופית של הנאשם היא, כי השינויים בגרסאותיהם של השוטרים מצביעים על קונויה שנרקמה בין שלושתם הינה בלתי אפשרית ולא מסתברת.

על פי גרסה חלופית זו, השוטרים התנפלו על הנאשם מאחר והוא לא מיהר להתפנות מחצר הר הבית. כתוצאה

מהתנפלות זו נפצע הנאשם בראשו, ונולד הצורך להצדיק פגיעה זו ולמצוא לה אמתלה מתאימה.

אמתלה זו יצרה את עניין ה"אבן" המתואר בכתב האישום.

גרסה זו אפשרית, אך לטעמי היא אינה סבירה, קלושה ולא הגיונית בעליל.

ראשית, ככל שהשוטרים פצעו את הנאשם, הרי שיכולים היו למצוא "תירוץ" אחר, קל הרבה יותר לפיברוק ולהמצאה, כמו למשל נפילתו של הנאשם בעת פיזור הקהל שעמד אותה העת בחצר הר הבית ופציעתו בשל כך, מה גם, שעצם קיומן של ההתפרעויות ואישור הפריצה להר הבית ניתן על פי הנחיות קציני המשטרה הבכירים ששהו אותה העת על ההר או בסמוך לו, עובדה שהייתה מעניקה לשלושת השוטרים "עילה" מצוינת לפיברוקו של סיפור שיש בו כדי "לכסות" על התנהגותם.

שנית, האירוע נשוא כתב האישום אירע בשעה 08:00 לערך, בעוד שדוחו"ת הפעולה כבר נכתבו כשעה וחצי לאחר מכן. בשעה וחצי זו, היו צריכים השוטרים לבצע פעולות רבות שיש בהם כדי "לבנות" את הקנוניה המדוברת: לפנות את הנאשם לטיפול רפואי, לסיים את משימותיהם על הר הבית, להמציא סיפור מתאים, לתאם גרסאות, לתאם דוחו"ת פעולה מדוייקים, לכתבם בכתב יד ולהיחקר בגינם.

האם מדובר בתרחיש אפשרי? לטעמי, כן.

האם מדובר בתרחיש סביר? לטעמי, תרחיש זה אינו סביר לחלוטין.

בהינתן עדויותיהם והודעותיהם של השוטרים מחד, וגרסתו החלופית הבלתי סבירה של הנאשם מאידך, נדמה כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם אכן ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, בכל הכרוך בניסיון לתקיפת השוטר אברהם קיבריט, ובכך אני מרשיעו.

עבירת השהייה הבלתי חוקית

הנאשם שהה בישראל ללא היתר כדן. על כך, למעשה, אין מחלוקת.

הנאשם גורס כי העובדה שהותר לו לעבור במחסום תרקומיא ללא כל ביקורת, יש בה כדי להשליך על היסוד הנפשי ולעקרו עד כדי שיש לזכותו מעבירה זו.

ראשית, ייאמר כי גרסתו של הנאשם לפיה מחסום תרקומיא נפתח באופן מוחלט וללא כל ביקורת לכל אדם שעבר בו ונראה זקן ומבוגר, נראית על פניה מופרכת ומשוללת יסוד.

מדובר במחסום ראשי ומשמעותי, אשר מהווה ציון דרך עיקרי לכל הבאים מאיזור חברון לירושלים.

פתיחתו של מחסום זה לכל דורש, והצבת חיילות ש"מדברות ביניהן" ולא משגיחות ובודקות את העוברים והשבים מכיוון יהודה ושומרון לישראל, הינה פעולה חסרת היגיון, חסרת סבירות ולא הגיונית, עד כדי שאיני יכול ליתן אמון בנאשם על שהוא אוחז בה.

שנית, מדובר במועדי חג ומועד (ליהודים ולמוסלמים) כך שההחלטה ליתן מעבר לאוכלוסיות מסוימות אינה ספונטנית

(כמו במקרה הומני של חולה הזקוק לטיפול דחוף בישראל, כפי שהודגם בעדותו של סג"מ ביטון), והיא מתקבלת לאחר שיקול דעת ומבעוד מועד, כך שהיא מספיקה לחלחל לשטח ואנשי המינהל האזרחי מספיקים להזינה למחשב, ובמקרה דנן, היא לא הוזנה למחשב, כפי שעולה מתעודות עובד הציבור ת/2 ות/3 שהוגשו לעיוני.

מכל אלו, למדנו כי גרסת הנאשם דינה להידחות, ובשל כך נותרנו עם תעודות עובד הציבור המלמדות כי הנאשם הינו שוהה בלתי חוקי בישראל, ואינו מחזיק היתר כדיון, ועל כן אני מרשיעו במיוחס לו בכתב האישום המתוקן בשלישית בעבירה זו.

היוצא מן המקובץ, כי הנאשם מורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וכך אני קובע.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשע"ה, 17 דצמבר 2014, במעמד הצדדים